

stosować rozwiązania minimalizujące negatywne oddziaływanie przedsięwzięcia, w ramach którego usuwane są zadrzewienia przydrożne, poprzez wykonywanie nasadzeń zastępczych rodzimymi gatunkami drzew, odpowiednimi dla warunków siedliskowych. Drzewa te, w przyszłości, będą mogły stanowić siedliska dla gatunku chronionego. Zachowanie ciągłości korytarzy ekologicznych, tworzonych przez zadrzewienia przydrożne, jest ważne dla wielu gatunków zwierząt (w tym objętych ochroną gatunkową nietoperzy, ptaków i owadów), gdyż stanowią one szlak migracyjny wielu organizmów. Wobec tego, w miarę możliwości, należy odtwarzać istniejące aleje, poprzez ich regularne uzupełnianie nasadzeniami zastępczymi. W przypadku, gdy nie ma możliwości dokonania nasadzeń w miejscu usuwanego drzewa, należy dokonać ich w innym pasie drogowym, będącym pod zarządem Wnioskodawcy.

Tutejszy organ uznał, że aby przyczynić się, w przyszłości do zapewnienia potencjalnych miejsc lęgowych gatunków chronionych oraz ograniczyć zagrożenie wynikające z usunięcia ww. drzew, konieczne jest w ramach kompensacji wprowadzenie nasadzeń zastępczych. Możliwość, zawarcia w decyzji warunków kompensacji przyrodniczej, wynika z art. 56 ust. 7 ustawy o ochronie przyrody, gdzie wskazano, że zezwolenie na niszczenie osobników i siedlisk gatunków objętych ochroną zawiera m.in. warunki realizacji wynikające z potrzeb ochrony populacji chronionych gatunków roślin, zwierząt lub grzybów i ich siedlisk. Z względu na powyższe, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gdańsku nałożył obowiązek wprowadzenia nasadzeń zastępczych, w ilości **412 drzew**. Tutejszy organ, w trosce o jakość kompensacji, która wynika z potrzeby ochrony populacji chronionych gatunków, określił w decyzji parametry sadzonek wykorzystanych do nasadzeń oraz określił sposób zabezpieczenia sadzonek, zakładając, że kompensację może stanowić jedynie prawidłowo wyprodukowany materiał szkółkarski. Nałożenie obowiązku wykonania czynności, mających zminimalizować zagrożenie dla populacji gatunku chronionego, umożliwiło wydanie decyzji zezwalającej na zniszczenie siedliska chronionego gatunku. Tutejszy organ zwraca uwagę, że zagospodarowanie zieleni w granicach projektowanego pasa drogowego jest jednym z elementów planowanego przedsięwzięcia, a miejsca, w których będzie odtwarzana, Inwestor (Wnioskodawca) uwzględnił w załączniku do wniosku p.n. „Plan sytuacyjny z projektem zieleni”.

W związku z tym, że część z przedmiotowych drzew, ze względu na osiągnięty wiek i znaczne rozmiary, posiada cechy potencjalnego siedliska pachnicy dębowej, gatunku objętego ochroną ścisłą, wymagającego ochrony czynnej, przy jego usuwaniu konieczna będzie asysta osoby umiejącej rozpoznać ślady obecności pachnicy dębowej. Art. 4 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody stanowi, że na organach administracji publicznej, osobach prawnych, innych jednostkach organizacyjnych oraz osobach fizycznych spoczywa obowiązek dbałości o przyrodę będącą dziedzictwem i bogactwem narodowym. Utrzymanie lokalnej populacji pachnicy dębowej ma szczególne znaczenie, gdyż jest ujęta w Polskiej Czerwonej Księdze Zwierząt oraz Czerwonej Liście Zwierząt Ginących i Zagrożonych w Polsce, w których przyznano jej kategorię zagrożenia VU – „narażony” (w sytuacji wysokiego ryzyka wymarcia w stanie dzikim w regionie). Jest to również gatunek o znaczeniu priorytetowym dla Wspólnoty Europejskiej, umieszczony w załączniku nr II i IV Dyrektywy 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r., w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dyrektywa Siedliskowa). Wobec powyższego, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gdańsku, jako jeden z warunków wykonania niniejszej decyzji, wskazał konieczność przeprowadzenia oględzin, w celu potwierdzenia lub wykluczenia występowania pachnicy dębowej,